

W., dnia 22 lutego 2017 r.

sygn. akt OSD 5/17

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 22 lutego 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. E. Z.

Sędziowie: r.pr. W. G. (sprawozdawca)

r. pr. W. L.

Protokolant: apl. radc. J. S.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. – r.pr. B. J.

w sprawie zażalenia złożonego przez Z. Z. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 04.05.2016 r., sygnatura R.D. 51/15 o umorzeniu dochodzenia w sprawie r. pr. I. M..

postanowił:

I.

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 04.05.2016 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygnaturze R.D. 51/15,

II.

kosztami postępowania w kwocie 912,40 zł (słownie: dziewięćset dwanaście złotych 40/100) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 04.05.2016r. wydanym w sprawie o sygn. akt R.D. 51/15 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowił umorzyć dochodzenie w sprawie radcy prawnego I. M. na podstawie art.17 § 1 pkt 1 KPK w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) [dalej jako: (...)].

Dochodzenie było prowadzone w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego I. M. przewinień dyscyplinarnych polegających na nieuzyskaniu zgody klienta – Z. Z. na niewnoszenie skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego na orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. oraz na niedoręczeniu Z. Z. opinii w przedmiocie braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

Skarżący – Z. Z. wniósł od wyżej przywołanego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zażalenie. W swoim zażaleniu skarżący wyraził niezadowolenie z rozstrzygnięcia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. Skarżący w szczególności wskazał, że skoro domagał się ustanowienia pełnomocnika z urzędu (prawo pomocy), to w jego ocenie było oczywiste, że tym samym domaga się złożenia skargi kasacyjnej. Jednocześnie w swoim zażaleniu skarżący podniósł, że nigdy nie negował wysyłania do niego korespondencji przez radcę prawnego. Dalej skarżący wywodził,

że w jego ocenie udzielona mu pomoc prawna była fikcyjna. Dodatkowo skarżący odnosząc się do merytorycznej materii sporu rozpoznawanego w jego sprawie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. wskazał na istniejącą jego zdaniem rozbieżność pomiędzy orzecznictwem sądów administracyjnych i powszechnych.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje utrzymaniem w mocy zaskarżonego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że w ramach kontroli odwoławczej postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego nie jest władny orzekać w przedmiocie meritum sprawy rozpoznawanej ze skargi Z. Z. przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we W.. Przedmiotem kontroli Sądu pozostaje wyłącznie zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i z tego też względu wszelkie kwestie dotyczące przedmiotu sprawy sądowo-administracyjnej, do których odnosi się w swoim żądaniu skarżący pozostają poza kognicją Sądu.

Analizując zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz poprzedzające je dochodzenie należy stwierdzić, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie skutkujące wydaniem zaskarżonego postanowienia, w szczególności zaś przeprowadził konieczne dla wyjaśnienia sprawy dowody i brak jest czynności, które w ocenie Sądu wymagałyby uzupełnienia. Tym samym Sąd nie dopatrył się błędów w dochodzeniu prowadzonym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, a na marginesie jedynie można zaznaczyć, że na takie błędy nie wskazywał również skarżący wyrażając ogólne niezadowolenie z rozstrzygnięcia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Odnosząc się natomiast do przedmiotu dochodzenia, tj. wskazanych na wstępie potencjalnych przewinień radcy prawnego I. M. polegających na:

1.

nieuzyskaniu zgody klienta – Z. Z. na niewnoszenie skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego na orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W.;

2.

niedoręczeniu Z. Z. opinii w przedmiocie braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej

należy podnieść co następuje.

Słusznie wskazał w zaskarżonym postanowieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, że zgodnie z art. 28 ust. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w ówczesnym brzmieniu radca prawny może, na wyraźne życzenie klienta, wnieść pozew, złożyć wniosek lub środek odwoławczy także wtedy, gdy wcześniej wydał opinię i poinformował go o niecelowości takiej czynności. Tym samym aby doszło do przewinienia dyscyplinarnego w kontekście niewnoszenia skargi kasacyjnej po wydaniu opinii w przedmiocie braku podstaw do jej wniesienia warunkiem koniecznym jest ustalenie, że skarżący wyraźnie zażądał od radcy prawnego wniesienia przedmiotowego środka zaskarżania. Tymczasem w toku prowadzonego dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, m.in. w ramach przesłuchania samego skarżącego, że tenże nie żądał od radcy prawnego sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej mimo opinii o braku podstaw do jej wniesienia.

Dalej należy wskazać, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w toku prowadzonego postępowania ustalił również, że radca prawny po wyznaczeniu jako pełnomocnik skarżącego z urzędu podjął wszelkie niezbędne czynności, a mianowicie skierował do skarżącego pismo informujące o wyznaczeniu radcy prawnego oraz zawierające prośbę o kontakt i o przesłanie dokumentów, zapoznał się z aktami sprawy i wniósł o wydanie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. kserokopii z tychże akt. Kolejno zauważyć należy, że radca prawny wobec braku kontaktu ze strony skarżącego, po przeanalizowaniu sprawy, zawiadomił pisemnie m.in. skarżącego o braku podstaw do

wniesienia skargi kasacyjnej przedkładając stosowną opinię prawną w tym zakresie. Przesyłka zawierająca ww. informację oraz opinię nie została podjęta przez skarżącego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił powyższy stan faktyczny w sposób prawidłowy. Jednocześnie wskazać należy, że nawet sam skarżący w swoim zażaleniu nie kwestionował faktu, że radca prawny kierował do niego korespondencję w sprawie, która jak ustalił Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie była podejmowana przez skarżącego.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że w niniejszej sprawie nie sposób mówić o przewinieniu dyscyplinarnym radcy prawnego w sytuacji gdy zostały przezeń podjęte wszelkie niezbędne czynności w celu należytej ochrony interesów skarżącego, a upatrywane przez żalącego naruszenie zasad etyki i wykonywania zawodu w rzeczywistości jest wyłącznym skutkiem nieodbierania kierowanej do skarżącego korespondencji ze strony ustanowionego pełnomocnika.

Tym samym postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego należało utrzymać w mocy, jak też orzeczono w pkt I postanowienia.

Wobec utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia o umorzeniu dochodzenia Sąd orzekł w pkt II postanowienia o obciążeniu kosztami postępowania w łącznej kwocie 912,40 zł Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.

Zgodnie z art. 426 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ pkt 1 URP od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. nie przysługuje środek odwoławczy.